

בש"פ 5809/22 - דניאל כמיסה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5809/22

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקש: דניאל כמיסה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
בעפ"ת 51239-04-22 שניתנה ביום 31.8.2022 על
ידי כבוד השופטת ד' מרשק מרום

תאריך הישיבה: ט' באלול התשפ"ב (5.9.2022)

בשם המבקש: עו"ד דוד גולן

בשם המשיבה: עו"ד יצחק פרדמן

החלטה

לפניי ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ד' מרשק מרום) בעפ"ת 51239-04-22 מיום 31.08.2022, בגדרה נדחתה בקשת המערער לקבלת אישור יציאה לחו"ל, טרם יחל ריצוי עונשו.

רקע והליכים קודמים

1. ביום 26.05.2021 הורשע המערער בהתאם להודאתו ובמסגרת הסדר טיעון בעבירה של גרימת מוות

עמוד 1

- בנהיגה רשלנית, לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש]. במסגרת הסדר הטיעון נקבע "הסדר טווח", לפיו המשיבה הסכימה לעתור לעונש של 14 חודשי מאסר בפועל, 10 חודשי פסילה של רישיון הנהיגה ועונשים נלווים. כן נקבע כי המערער ישלח לקבלת תסקיר שירות המבחן וחוות דעת מטעם הממונה על עבודות שירות.
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 14.09.2020 בשעה 7:30 (לערך) נהג המערער ברכב משא בנתניה, כאשר תנאי הדרך היו טובים, בעת שפגע בהולכת רגל (להלן: המנוחה) שחצתה צומת במעבר חצייה. כתוצאה מהפגיעה נפטרה המנוחה.
3. ביום 23.03.2022 גזר בית המשפט לתעבורה את דינו של המערער, והשית עליו את העונשים הבאים: 10 חודשי מאסר בפועל; 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים; פסילת רישיון נהיגה למשך 7 שנים; 6 חודשי פסילה על תנאי של רישיון הנהיגה למשך 3 שנים; פיצוי כספי בסך של 25,000 ש"ח לטובת בעלה של המנוחה; וקנס בסך של 1,000.
4. המערער הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי על חומרת עונשו. בהחלטה מיום 03.05.2022 עיכב בית המשפט המחוזי (כב' השופט ש' בורנשטיין) את ביצוע עונשו של המערער, תוך חיובו בהפקדת ערובה במוזמן בסך 3,500 ש"ח, ערבות צד ג' בסך 7,500 ש"ח - וכן ניתן צו איסור יציאה מהארץ. בסופו של יום, נדחה ערעורו של המערער, ובהמשך נדחתה גם בקשתו למתן רשות ערעור (ראו החלטתי מיום 01.09.2022 ברע"פ 5757/22).
5. ביום 22.08.2022, הגיש המערער לבית המשפט המחוזי בקשה לאישור יציאה מהארץ לצורך חופשה וכדי "לאפשר לו להפיג את המתחים שהוא שרוי בהם מאז התאונה ועד היום".
6. ביום 31.08.2022, דחה בית המשפט המחוזי את בקשתו של המערער. בית המשפט נימק החלטתו באופן הבא:
- "למבקש לא עומדת חזקת החפות, כאמור ברגיל אמור היה הוא להתחיל לשאת את עונשו, אין לו כל זכות קנויה לחופשה בוודאי שלא בחו"ל. יתרה מכך, על פי הפסיקה יציאה מהארץ של מי שהורשע בדין תתאפשר רק במצבים 'חריגים ומיוחדים' בהם נמצא צורך 'אישי אנושי' מיוחד, ומדובר בעניינים תכופים ביותר, למשל בנושאים רפואיים... עניינו של המבקש בוודאי אינו נופל בגדר חריגים אלו. מעבר לצורך יאמר, כי ככל שהמטרה היא לבלות זמן חופשה עם ילדיו, הרי שניתן לבלות גם בתוך שטחי הארץ".
7. המערער מיאן להשלים עם החלטת בית המשפט המחוזי, ומכאן הערעור שלפניי.
8. תחילה יוער, כי בקשתו של המבקש הוגשה תחת הכותרת "ערר", ואילו היא הייתה צריכה להיות מוגשת כ"ערעור", מתוקף סעיף 87(ד) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
9. המבקש, במסגרת ערעורו, טוען כי בית המשפט המחוזי שגה משדחה את בקשתו לאישור יציאה מהארץ. יחד עם זאת נדמה, כי בא-כוחו של המערער אינו מנמק טענתו משפטית, ואילו טוען, כי "אנושיות הינה גם חלק ממגוון השיקולים שעל בית המשפט לשקול"; וכי "החלטת בית משפט קמא גורמת למפח נפש לנאשם ולאחרים שכמותו". על כן, מבקש המערער מבית משפט זה שיתאפשר לו לצאת מחוץ לארץ לצורך חופשה משפחתית, בכפוף להפקדת ערבויות.
10. המשיבה בתשובתה מתנגדת לבקשה, תוך שהיא מציינת כי המקרה של המערער אינו נופל באותם מקרים חריגים ונדירים בהם בית המשפט יאפשר לאדם שהורשע בדין לצאת מהארץ.

11. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובנספחיהם, וכן שמעתי את בא-כוחם, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

12. נקודת המוצא, כפי שזו נקבעה בהחלטות רבות של בית משפט זה, הינה, כי מי שהורשע בדין וביצוע עונשו עוכב - לא יצא מישראל אלא בהתקיים מקרים חריגים ונדירים, דוגמת צורך אישי-אנושי מיוחד, טיפול רפואי דחוף או צורך נדיר כבד משקל (ראו לצורך זה: ע"פ 2452/16 מנשה נ' מדינת ישראל (13.09.2016) (להלן: עניין מנשה); ע"פ 5307/09 דיוויס נ' מדינת ישראל (30.07.2009); ע"פ 8465/15 בן זקן נ' מדינת ישראל (17.07.2016)). לדברים אלה משנה תוקף, מקום בו הרשעת הנאשם הינה חלוטה והמבקש עומד בפני ריצוי עונשו (עניין מנשה, בפסקה 4).

13. עוד נקבע בפסיקה, שחשש להימלטות מהדין אינו השיקול היחידי להגבלת יציאתו של מי שהורשע ונדון לעונש מאסר מאחורי סורג ובריאח מחוץ לישראל. שכן, גם לשיקולים של אמון הציבור במערכת אכיפת החוק והרתעת עבריינים פוטנציאליים - בין היתר - יש משמעות בעניין זה (ראו למשל: ע"פ 3506/13 הבי נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (05.11.2013)).

14. אינני מתעלם מטיעונו הסדורים של בא-כוח המערער, בכל הנוגע לחשיבות יציאת המערער לחופשה מחוץ לארץ. יחד עם זאת, יש לאזן טעמים אלה אל מול העקרונות שנקבעו בפסיקת בית משפט זה. בענייננו, סבורני כי ידם של האחרונים גוברת על הטעמים שהציג המערער.

15. עם כל הצער בדבר, אין בידי להיעתר לבקשת המערער, ועל כן בקשתו נדחית בזאת.

ניתנה היום, ט' באלול התשפ"ב (5.9.2022).

ש ו פ ט